

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 17 * 23. dubna 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Bohoslovecké
souřadnice
současné církevní
sociální činnosti
vytyčené
prof. Z. Kučerou

KDYŽ VODA PŘEKROČÍ BŘEHY

Prší, na okna buší chlístance deště. Slunce pobíhá mezi mraky, o zem se na chvíli opře oblouk duhy. Pak vše pohltí formace mraků, do oken opět buší déšť, sjíždíme do údolí Sázavy, ochlazuje se. Objížďka, silnice u Stříbrné Skalice je pod vodou. Semtělo se. Záblesky vody nezřetelně svítí do houstnoucího šera. Řeka se temně vlní jak nezkrtné zlověstné stádo.

„...Včera mi přivezli koberec. I ve špatném je něco dobrého. Kdyby mi ho přivezli o týden dřív, tak jsem se tam nastěhovala a vytopilo mě to úplně,“ povzdychne si sestra Miroslava Fliegrová, pastorační asistentka našeho sázavského sboru a ukazuje na domek, jehož bílá, nedávno opravená fasáda se zrcadlí ve vodě. „Uvnitř mám jenom staré židle a postel, takže jsem o moc nepřišla, ale tady vedle si to lidi zrovna před povodní nově zařídili... paní říká, že jim těžké manželské postele plavou, ani peřiny a všechno ostatní neměli kam dát. Zachránili akorát elektroniku – a letos to dodělali, to je neštěstí. ...Nádobí, friták jsem dala na linku, tam snad voda nedosáhne, ale bojím se o dřevěnou podlahu...“ Jak povodeň probíhala? „Byla jsem tady v úterý,“ odpovídá sestra Miroslava Fliegrová. „Když jsem odjížděla do Prahy, hlásili druhý stupeň. Vůbec to nevydávalo na to, co přišlo, byla jenom vzdušná hladina Sázavy. Ráno mi volala ze Sázavy jedna

sestra, abych přijela, že je vyhlášený třetí stupeň a voda pořád stoupá a všechno se zaplavuje. Když jsem přijela, už jsem se do bytu nedostala, byl zaplavený. Během odpoledne a noci to přišlo. Celou noc jsem nespala a modlila jsem se.

Koryto Sázavy je mělké a zanesené. Proto je tolik katastrofálních povodní,“ uvažuje sestra Fliegrová. Dívám se na křoví ve vířící kalné vodě. Vzdušná voda má v cestě plno překážek. V zaplavaném území byla postavena průmyslová zóna, vždyť ty pozemky jsou levné, proč je nevyužít. Každá překážka, křoví, stavba zvedne při povodni hladinu o několik milimetrů, zpomalí proud, řeka se doširoka rozlije...

„Velká povodeň tady byla v roce 1947. Na jezu se navršil led a než ho ženisté odstřelili, tak se část Sázavy ocitla pod vodou. Ale trvalo to jenom jeden den. Při povodni před sto lety dosahovala voda až do čtvrtiny táhle toho sloupku,“ ukazuje sestra Fliegrová na pomníček tři a půl metru vysoký, osaměle stojící na ostrůvku uprostřed v jezírku proměněného náměstí.

„Prvního dubna jsem chtěl otevřít, přes zimu nepodnikám, to jsou malé tržby. Místo toho jsem pod vodou, první zákazník v krámu byla metr vysoká voda. Musel jsem se stěhovat na půdu. Voda přišla rychle, během dvanácti hodin. Když jsem vytahal všechno zboží na půdu, překvapilo

mě, že jsem to dokázal, je mi už padesát let a tolik sil bych v sobě opravdu nehledal,“ říká pan Daneš, majitel zatopeného železářství. „Po dvoře jezdím lodí a mám dřevou holinku, takže mi nevyschla,“ loučí se pan Daneš, přezouvá se do holinky a po jedné noze skáče zatopenou ulicí.

Jdu po hrázi. Na jedné straně duní Sázava, kalný proud unáší, co kde urval. Na druhé straně za hrází se v tiché hladině zrcadlí zaplavené domy. Zablácené hadice svědčí o marných pokusech hasičů. Vodu vyčerpat nemohli. Stoletá hráz svůj úkol splnila. Voda se přes ni nepřelila, ani ji neprotrhla. Příčinu záplavy vysvětluje voda vybuchávající z kanalizace. Tudy se obchvatem dostala za záda obránců, stejně jako před čtyřmi lety v Praze.

Sázava kulminovala ve čtvrtek 30. března ve čtyři hodiny odpoledne na 4,55 m. V sobotu v jednu hodinu v noci stav klesl na 4,08 m, ráno v 9 hodin stoupl na 4,14 m. Normální stav je kolem jednoho metru.

Evakuováno bylo zhruba padesát objektů, což představuje asi sto lidí. Nejvíce postižený je Závrtok, oblast na druhé straně řeky u policejní stanice, sokolovna a hasičárna. Brodím se zablácenou ulicí. Přijíždí červená hasičská "děveska" s nafukovacím člunem na střeše. Další vůz přiváží pytle s pískem. Zpocením muži je pečlivě vrší do řady. Hasiči připravují

Do sboru v Sázavě našťěstí tentokrát voda nedosáhla

benzinové čerpadlo, natahují hadice, spojují je. Hotovo, krátce zaskučí startér, motor zabere, sací potrubí nadechlo vodu, hadice se zavlní tlakem vody. Strojník nastavil otáčky, přejel pohledem stroj, je to dobré, chlapi vylézají ze sklepa, utírají si zablácené ruce a pozorují hučící čerpadlo. Nahoře, v restauraci s názvem "Za vodou", obsluhují číšníci hosty. Zavřít? Nač zvyšovat škody způsobené povodní?

Přehrada Želivka nebyla připravena na tání sněhu, domnívají se na sázavské radnici. Co je na tom pravdy, jsem se zeptal na pražském dispečinku povodí Vltavy: Želivka zásobuje pitnou vodou dva miliony lidí, to je její hlavní úkol. Proto nelze nádrž vypustit tak, aby to výrazně omezilo povodeň. Vodní režim se řídí manipulačním řádem. Ten je různý pro

protipovodňové nádrže, rezervoáry pitné vody a přehrady pro výrobu elektrické energie. Želivka, přesto, že je především zásobárnou pitné vody, v době povodně vypouštěla méně vody než do ní přitékalo.

„Náš sbor se tentokrát zachránil, ale voda byla opravdu hodně blízko,“ potvrzuje místní kazatelka Olga Rajnošková.

Jan Pacovský

Před touto povodní se pravděpodobně "zachránily" všechny naše sbory kromě jediného - Sboru Prokopa Holého v Olomouci - Černovíru. Tam dosáhla voda až do výše 80 cm a nikoli v Husově sboru, jak jsme omylem napsali minule.

Pokud chcete přispět obětem záplav, naše církve zřídila zvláštní účet:

0162595369/0800, v.s. 111

POHNUTKY DOBROČINNOSTI V KŘESŤANSTVÍ II.

Dokončení z čísla 15

Aktuální otázky sociální teologie

Politické a bezpečnostní riziko třicátých let 20. stol., v nichž F. M. Hník dožrál v mezinárodně známou a uznávanou osobnost, představoval fašismus a nacismus jakožto zásadní ohrožení demokracie a životního stylu s ní souvisejícího. Naše dnešní existence v rámci evropského demokratického společenství se děje v jiných souřadnicích, nicméně i "její znamení" postihnou jen lidé angažovaní. Povrchní novináři a mělčí politologové ji popisují jako samozřejmost a často hledají její negativní stránky. Někteří z nich pohyb naší české společnosti vykládají jako sociálně-inženýrský projekt přibližování ke vzorové "vyspělé demokracii", jako kdyby demokracie vždycky neodpovídala konkrétnímu dějinnému vývoji a tradicím. Falešnou představou o "samospádu" naší situace či naopak o nutnosti ji "voluntárně programovat" se mezi naše vědomí a naše zakoušení současného života vsunuje pocit odcizení. Ten zabraňuje život zakoušet jako naši plnou přítomnost a narušuje zakoušení živo-

ta jako štěstí a úkol současně. Tím se z účastníků života posunujeme do role jeho pozorovatelů.

Neangažovaní pozorovatelé života přezírají, že naše demokratická současnost je v ohrožení. I když geopolitická situace evropských problémů vykazuje konstanty, mocenské rozložení sil je zcela jiné než před sedmdesáti léty. Druhá světová válka, konec studené války, nová válečná technologie, změny třetí civilizací vlny, charakterizované informacími a vědním, zplodily dnešní globální chaos (Alvin Toffler, Heidi Tofflerová). Naše současná společnost, v níž naše církve působí, žije - ať již si to uvědomujeme nebo nikoli - v souřadnicích "multicivilizačního světa". Jeho přežití je viděno v alternativách "hledáním minimálních společných morálních zásad, daných obecnou lidskou situací" ve "střetu civilizací" (S. Huntington), anebo naopak zda „se nacházíme na konci dějin, protože existuje pouze jediný systém, který bude nadále ovládat světovou politiku, a tím je západní liberálně-demokratický systém“ (F. Fukuyama). Úvahy o nábožensko-filosofickém základu soudobé západní společnosti, o její identitě se z roviny

teoretických úvah přesouvají do oblasti politických rozborů a prognóz. (M. Zakaria). S tím souvisí i "strategie války proti terorismu" (R. A. Clarke). Naznačené nové jevy představují osově dějinné činitele, které jsou výzvou pro naše teologické myšlení i církevní praxi. Chce-li se naše církev zachovat jako relativně vlivný nábožensko-sociální faktor, jak tomu bylo za 1. republiky, a neupadnout do bezvýznamnosti, musí se soudobá teologie a církevní správa s nimi vyrovnávat v takové filosoficko-teologické hloubce, jak to činil F. M. Hník a tehdejší vedení církve.

Sociálně-teologickým klíčem k alternativě hledání "minimálních společných morálních zásad" anebo "konce dějin" je otázka hodnocení soudobé liberální demokracie. Základním bohosloveckým východiskem je Ježíšův postoj k dějinám a jejich eschatologické vidění a završení; z tohoto hlediska platí relativizace jakéhokoliv společenského systému a rozpoznání jeho krizových momentů. V uvedeném ohledu čeká naši teologii vytyčení základních etických maxim a postojů k dějinám soudobého badání o Ježíši (Jür-

Dokončení na str. 3

Diecézní rada Církve československé husitské v Olomouci oznamuje, že dne 8. dubna 2006 byla na diecézním shromáždění CČSH v Olomouci Mgr. Jana Šilerová opět zvolena biskupkou olomoucké diecéze. Slavnostní děkovnou bohoslužbu bude sestra biskupka sloužit dne 29. dubna 2006 v 10 h v Husově sboru v Olomouci.

Víra a skutky

**Kdo se nevykazuje skutky,
ale věří v toho,
který dává spravedlnost bezbožnému,
tomu se jeho víra počítá za spravedlnost.**

**Ř 4,5
Neuznáš,
ty nechápavý člověče,
že víra bez skutků není k ničemu?**

Jk 20,2

Oba tyto biblické verše se možná mnohým čtenářům zdají navzájem protichůdné. Tak tomu však naprosto není, naopak, patří k sobě, vzájemně se doplňují. Obrazně se víra může srovnávat se "stromem", skutky s "ovocem". Strom bez ovoce je nepřírozený, ovoce bez stromu nemyslitelné.

Také následující malá příhoda ze života skotského spisovatele Waltera Scotta nabízí dobrou ilustraci k našim dvěma veršům. Když se sir Walter Scott nechal jednou převézt přes skotské jezero, všiml si, že převozník používá dvě vesla, z nichž každé mělo své jméno. Na jednom bylo vyryto slovo "víra", na druhém "skutky". Sir Walter si to přečetl a zeptal se převozníka, co to má znamenat. „Rád vám to ukáži, sire,“ odpověděl. Použil jen veslo se slovem "skutky" a loďka se otáčela dokola; nato použil jen druhé veslo "víra" a také nyní se loďka otáčela dokola opačným směrem. Pak vzal do rukou obě vesla a člun plul přímo k místu určení.

Bohu nemusíme dokazovat svou víru, neboť on vidí do našich srdcí a ví, zda se ho bojíme a milujeme ho. Naproti tomu lidé mohou víru poznat jen podle skutků: obojí tedy od sebe nelze rozdělit.

D.S – czka

Z kazatelského plánu

1. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Nepochybuj a důvěřuj

Evangelista osvětluje řadou detailů, že vzkříšený Kristus je a zároveň není totožný s tím Ježíšem, kterého učedníci znali před ukřižováním. Vzkříšený není prelud, je to skutečná bytost. Nepatří však již tomuto světu. Pravý přibyték má v Boží věčnosti. Učedníci se s ním setkali tváří v tvář, mohli ho vidět a slyšet, poznali ho. Nám zbývá možnost setkání s ním pouze ve společenství církve. Jsme odkázáni na jeho výrok „Blahoslavení, kteří uvěřili, ačkoli neviděli.“ Víra však neznamená zavrhnout rozum a souhlasit s tím, co je pošetilé a nemožné. To od nás Ježíš nechce. On žádá, abychom ho přijali v důvěře a poslušnosti za svého Pána. Tato víra je darem Ducha svatého (v.22). Pán sám přináší pokoj našim nepokojným srdcím (v.19,21 a 26).

Literatura:

Kážeme Krista I., Praha 1994, s. 192-201

Dr. J. Merell, Setkání s Ježíšem, ve 3. vyd. Praha 1990 s. 276-280

Vstup: Iz 48, 16-18

Tužby:

2. Aby vzkříšený Kristus uplatnil na nás vítěznou svou moc a vytrhl nás ze všech pochyb a z malověrnosti...

3. Aby také nám bylo dáno potkávat se s živým Pánem a přijímat od něho sílu ke svědectví i k zápasům...

Epištola: 1 J 1,1-2,2

Evangelium: J 20,19-31

K obětování: Ju 20-21

Závěrečné čtení: Sk 1,1-8

Modlitba:

Pane Bože, i my - církve Páně, po dvou tisíciletích křesťanské éry - nejednou zakoušíme to, co Ježíšovi učedníci po ukřižování svého Mistra: úzkost, strach i slabost. Proto prosíme: probouzej v našich srdcích silnou, nepochybující víru, že jsi svému Synu dopřál zvítězit nad zlem i nad smrtí a že ho posíláš také za námi, aby nás potěšil, ukázal nám správný směr a učil si z nás své užitečné svědky.

Vhodné písně: 43, 146, 174, 191, 296

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 16

Jeho Eminence je přesvědčena, že láska k synovci nezaslepí Vaši Vysokou Důstojnost, bývalého vychovatele kněžského dorostu a znalce lidské povahy, v posouzení oněch chyb, které právě mladším a nadanějším kněžím osudným státi se mohou. Kéž by se podařilo vlivu otcovského přítele probuditi v něm pravou kněžskou pokoru a skromnost.

Konečně podotýkám ve smyslu Jeho Eminence, že výtku, proti které velebný pán se ohrazuje, jakoby totiž se byl zúčastnil na promenádách pražských protibumlových demonstrací, byla špatně rozuměna. Nejdůstojnější arcipastýř mínil jen chození na promenádách pražských ulic, odvolává však samozřejmě tuto výtku, nezakládá-li se skutečně na pravdě.

Prose o vrácení přílohy a připojuje projev své úcty, trvám Vaší Vysoké Důstojnosti oddaný k. a. sekretář

V Praze dne 28. prosince 1908

Tohle se tedy odehrávalo v tiché rezidenci zbožného vyšehradského kanovníka a v nejbližším strýčkově okolí právě o Vánocích 1908, rok před Karlovou promoci.

Byl jsem s Karlem doma ve Škoděvo- vě na Vánocích, a Karel – vlivem dosavadní výchovy - ze všeho byl nervově tak vzrušen, že celou dobu vánoční, tuším až do Tří králů, proležel

v posteli, ničeho nemohl pozřít a jen zvracel. Za třeskutého mrazu a ve sněhu putovala máti na Nový rok do Vysokého aspoň pro láhev koňaku, když jsme si už nevěděli rady.

Byl to první Karlův větší bojový výstup. Když jsem ho tak viděl, litoval jsem, že jsem do jisté míry věc nastrojil. Já však měl na zřeteli právě Karlovo zdraví, nemoci jsem se nenadal. Že ta nemoc souvisela s aférou, soudil jsem jaksi mimoděk.

Když jsem, vrátiv se do Prahy, oznámil strýčkovi, co je s Karlem, napsal mu strýček 2. ledna 1909 tento dopis: „Drahý Karle! Máme to letos svátky! Když jsem myslil, že toho je dost, přichází teprve to zlé, Tvá nemoc! Kéž se dobrotivý Bůh smiluje, aby ses brzo pozdravil. Budu se modlití, co budu moci... Kéž nám to utrpení je ke spasení! Mně je líto Tebe! Kéž bys mohl brzo psát, že je Ti lépe a že přijedeš. Preješ-li si něco, piš, s radostí to pošleme. Budeš mít nyní mimořádnou výlohu a proto přikládám...“

Tedy správně strýček nespátroval zlo v tom, co předcházelo, ale až v Karlově nemoci. A při té zapomněl, jak patrně, i na rady k. a. sekretariátu. V tomto druhém dopise se projevila opět pravá, lidská strýčkova povaha. Vše se pak porovnálo, za necelý rok nato měl Karel promoci na doktora bohosloví, ale vzpomínky zůstaly jistě na všech stranách. Snad někde i

nějaká skrytá jizvička - právě z této potyčky. A jistě nezapomněla ani Jeho Eminence a její secretariatus. Vrchnost - a uznat svoji chybu, uznat, že jí chyba byla právem vytknuta a to někým z podřízených - to tak! Pro Karla, jak myslím, měl tento křest ohněm to dobré, že v pozdějších letech, když přišlo těch zápasů víc, byl již otužilejší, na leccos připraven, vnitřně disponován. Ještě za deset let potom dostal Karel výtku od téže osobnosti. Ale o tom snad později.

V Plzni, aneb Karel a válka

V roce 1914 dosáhl tedy Karel jakožto skutečný učitel a pak od roku 1915 jako profesor náboženství při II. státní reálce v Plzni "na Petrohradě" lidské existence na jednom místě - ve věku 34 let. Bylo to v době nad jiné pohnuté, neboť se tam stěhoval na začátku světové války. Bydlel nejprve v hořeni části Petrohradu, v Hlouškově ulici č. 43, v sousedství tamního nového dominikánského kostela. Tam však nebydlel dlouho. Zakrátko se odstěhoval do dolní části tehdejšího Mikulášského náměstí, blíže k hlavnímu plzeňskému nádraží, do domu číslo 3, zrovna proti reálce. Byt ten sestával ze dvou pokojů a kuchyně s příslušenstvím ve druhém poschodí.

JUDr. Josef Farský
(pokračování přístě)

Nad Písmem

PŘICHÁZÍ ZNOVU A ZNOVU

To krátké období po Ježíšově smrti před setkáním učedníků se vzkříšeným Ježíšem vládne zmatek, nedůvěra, smutek. Vlastně sehnal učedníky dohromady strach. Zprávě o zmrtvýchstání nevěří, bojí se a raději zamkli dveře. Něco pozitivního v tom zmatku ale přeci jenom je: jsou pohromadě! Jaká jsou naše shromáždění? Proč jsme my pohromadě? Ano, ani náš důvod není vždy jen touha po živém Slovu Božím. Jsme jako ti učedníci. Jeden zapřel, druhý se za Ježíše styděl, jiní utekli, jeden zradil.

Lidé jsou stále stejní. Není v tuto chvíli hezký pohled často na nás dnes ale ani na učedníky tenkrát. Jenomže oni jsou spolu a to je důležité. Když jsou spolu, mají naději, že k nim Pán přijde. Rozhodně mají větší naději setkat se se Vzkříšeným, než kdyby byl každý jinde. Právě to je podstata vzkříšeného Krista, že přichází do společenství, do shromáždění svých učedníků a následovníků už 2000 let. A děje se to ne pro naše zásluhy, ale proto, že ON chce být s námi. Kdysi na učednicích a dnes na nás mu stále záleží.

Když přišel Vzkříšený k učedníkům, řekl: „Pokoj vám!“ I když to byl v té době známý pozdrav, u Ježíše mají tato slova daleko hlubší význam. On učedníkům pokoj přál a taky jim ho přinesl. V Ježíšově pokoji je všechno, co člověk k životu potřebuje: smíření s Bohem, odpuštění hříchů, naděje spásy, pocit bezpečí a jistě i dobrá mysl a klid na práci. Ježíšův pokoj je konec zbytečným obavám z budoucnosti. POKOJ VÁM ZANECHÁVÁM, SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM, AŤ SE VAŠE SRDCE

NECHVĚJÍ. To je Kristův pozdrav do tohoto času, dar, kterého si nesmíme přestat vážit.

Po pozdravu ukázal Ježíš své rány. Jistě ne na odív. Nechce vzbuzovat soucit. Rozumějme tomu tak, že vstal z mrtvých, jistě vstal, ale jeho rány nezmizely. Smrt, kterou za nás podstoupil, platí jednou pro vždy. Tak jako trvají jeho rány i na vzkříšeném těle, tak na věky bude platit jeho obět. To je křesťanova radost.

Jak to asi učedníci prožívali, když k nim Mistr přišel? Určitě se přestali bát. Kristus jim dal nový život. A Tomáš u toho nebyl. Připravil se o mnoho. O co o všechno se připravujeme my, když je nám obecenství lhotejné. Setkání ve jménu Kristově, především tedy bohoslužby jsou nenahraditelné, jsou nenahraditelnou součástí víry, protože: ani kultura, ani odpočinek, ani krásné počasí, ani nutná práce nám nezaručují, že k nám Kristus přijde se svým pokojem. Při bohoslužbě je Duch Kristův, který nás uvádí do Boží pravdy. Jsme zde my, sestry a bratři v Kristu a to jinde není.

Tomášův, nevěřících Tomášův je všude plno a kus takového Tomáše je v každém z nás. Jaký vlastně byl? Víme, že neměl strach spolu s ostatními, asi mu nechybělo sebevědomí ani sebe-láska. „Dokud nevidím, neuvěřím!“ To je přeci typická póza osoby 21. století - klášť Bohu podmínky. Nikde ani trochu pokory a kde je moudrost? Jsme taková, že chceme vyzrát na druhé i na Pána Boha. Čím jsme starší, tím jsme posedlejší svou důležitostí a je v nás hříšná tomášovská otázka: „Čím jsi se mi, Bože, prokáz-

zal, že chceš, abych tě poslouchal?“ Když Ježíš přišel poprvé k učedníkům, Tomáš chyběl. Ježíšovi však není zatěžko přijít znovu a vůbec se neptá, proč zde předtím Tomáš nebyl. Přichází znovu a znovu za námi nedokonalými, nechápavými, nevěřícími. Když Tomáš spatřil Pána, už netoužil po dalším důkazu. Setkání ho změnilo. „Můj Pán a můj Bůh!“ Kéž se i v tomto Tomášovi podobáme! A nemůžeme, nesmíme přeselechnout napomenutí, které z Ježíšových slov plyne: „Tomáši, poněvadž jsi mě viděl, uvěřil jsi; blažení jsou, kteří neviděli a uvěřili.“ A to je evangelium pro nás - Kristus k nám přichází, i kdyby celý svět vykřikoval, že na to nejsou důkazy. Nejsou! Víra ale ví, co Kristus přináší do našich srdcí. Boha nelze dokazovat. Boha je možné jen dosvědčovat. A naše dosvědčování je přímo úměrné tomu, kolik místa a jaké místo jsme Ježíšovi ve svých srdcích vyhradili. AMEN

Věra Říhová

**Bože,
tys neponechal svět světu,
jsi stále s námi
a ukazuješ nám rány,
kterých naší nedověrou
přibývá.
Přispěj nám svým Duchem,
abychom zakoušeli
přetvářející moc
tvé svaté lásky,
tvého milosrdenství.
AMEN**

POHNUTKY DOBROČINNOSTI V KŘESŤANSTVÍ II.

Dokončení ze str. 1
gen Roloff, Gerd Theissen, Klaus Berger) a uchopení podnětů, které ve vztahu k dějinám a eschatologii ve svém díle zanechal profesor Jan M. Lochmann.

Vedle otázek teologické orientace strategie církevního díla je nutné vytyčit priority současné praktické sociální činnosti. Ta se již děje v konkurenčním prostoru konfesí, náboženských systémů i ideologických nebo pseudonáboženských vlivů. Souvisí s důvěryhodností církve i její misijní činností, směřující k udržení členské základny. Dvou krajnostmi nutno se vyvarovat: sociální práce není vějíčkou pro nábor členské základny a nelze ji činit bez "pohnutek dobročinnosti v křesťanství". Pro zacílení povahy naší praxe a výběr spolupracovníků je základním východiskem Ježíšova historická činnost a učení, podle nichž je centrem etiky láska k bližnímu. Ta je "novým přikázáním": „jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“ (Jan 13,34) Ježíšova radikalizace židovského příkazu lásky i na nepřátele souvisí s očekáváním eschatologického konce dějin. Příkazy Mt 5,38-48 a L 6,27-38 jsou autentické (Q 6,29): Ježíš Boží příklon, v židovství spojovaný s králem, vidí vůči bezmocným, pronásledovaným a zneuctěným. Základem Ježíšovy etiky lásky je Boží omilostnění člověka. (L 7,44)

Konstitutivním prvkem prvokřesťan-

ských obcí byla jednota jejich vyznávání a konání. Láska je identifikačním znamením učedníků (J 13,35); potenciálně jsou do ni vtaženi všichni. (J 3,16) Radikalizaci lásky k bližnímu představuje skutečnost, že i cizinci (L 10,25) a hříšníci (L 7,36) se stávají subjektem, zdrojem láskyplného jednání. V antickém světě, který charakterizovalo stupňovité členění společnosti, musela láska překonávat výrazné společenské rozdíly. To znamenalo buď vyvýšení postavení bližního anebo snížení vlastního postavení. V pozadí motivace změny společenského stavu člověka stála víra, že je to Bůh, kdo povyšuje nebo ponižuje. Vrcholnou změnu společenského stavu líčí Ježíšův příběh, v němž na sebe bere roli otroka a myje učedníkům nohy (J 13,11). Není pochyb, že láska k bližnímu jako projev života církve a jejích členů patřila k hybatelům neočekávaného procesu, v němž se prvokřesťanské obce rozrostly ve světové církevní obecnosti. To přežilo pád antiky, stálo v základech středního věku a v novém věku odolává výzvám doby.

Pro naši současnou sociální práci platí maxima, že jejím východiskem a centrem je Ježíšův nový příkaz lásky k bližnímu. Láska k bližnímu je projevem věření, tvoří páteř života církve a směrovku její promyšlené činnosti. Jejimi nositeli jsou všichni, kteří se na sociální práci podílejí: láska k bližnímu jako motivace a charakteristikon

je zásadní osobní kvalifikační hodnotou sociálního pracovníka církve. K ní pak přistupují další bohoslovecké a specifické znalosti a dovednosti, jež této činnosti propůjčují profesní charakter. Radikalizace Ježíšova příkazu lásky projev se v naší současné dynamické společnosti, oceňující výkon a zisk, příklonem k těm, kteří výkon a zisk prokazovat nemohou. To jsou děti, to jsou matky, to je instituce manželství a rodiny a v nich zejména ženy. Na druhé straně lidé nemocní, opuštění a staří. Členové těchto sociálních skupin jsou zranitelní již svým bezbranným postavením, tím trpí psychicky, což se často mění i v utrpení fyzické. Nezřídka jsou i týráni a vystaveni zločinnému jednání. První pomoc pro ně představuje komunikace, porozumění, uznání, jež jim přináší úlevu, pocit jistoty a nabytí sebedůvěry. Za osobním přístupem, jenž je nesen věřícím a poučeným vztahem k ponižovanému či utiskovanému bližnímu, přicházejí další profesní kroky. Takové sociální dílo je jedním z kroků, jímž se církev ubírá ke své budoucnosti v dějinách i blíží k eschatologickému cíli nového života.

Zdeněk Kučera

Oprava: V závěru první části příspěvku se vloudila drobná chyba. Prof. Hník se nacházel v Anglii již od roku 1938, hostoval na Manchester College v Oxfordu jako profesor křesťanské sociologie.

Z koncertu učitelů hudební školy Harmonie (vpravo ředitel Marek Vávra)

DOBŘÝ ČLOVĚK

byl výraz, jímž historik prof. dr. Miloslav Kaňák před třiceti lety uvedl v Českém zápase nekrológ člena naší církve, francouzského legionáře Jaroslava Kučery (22. 11. 1888 – 11. 4. 1976). Právem byl v minulých číslech našeho listu připomenut životní příklad jednoho z členů zakladatelské generace naší církve a obnoveného našeho státu. Jaroslav Kučera do řady obětavých zakladatelů patří. Rodák kovářský, vychován v náboženském duchu své doby. Jeho otec, městský radní a velitel hasičů, byl nazýván "starým Táboritou" (podle Herlošova románu), což vyjadřovalo jeho odstup vůči tehdejšímu "náboženskému absolutismu" (výraz Havlíčkův a Farského). Všechny synů bylo vyučeno v řemeslu, na studie nebyly prostředky. Jaroslav se vyučil pekařem v Lounech, kde poznal oblíbeného místního kaplana Gustava A. Procházku, po letech druhého patriarchu naší církve. Po vandru v Čechách usídlil se v bavorském Mnichově u pekaře Marčana. U něho se scházeli zahraniční Češi a do jeho domu zavítával i houslový virtuos Jan Kubelík, dodnes uváděný jako první moderní světová umělecká hvězda. Po odhalení, že Jaroslav je pro účast na antimilitaristickém shromáždění sledován rakouskou tajnou policií, odešel dobrodružnou cestou do neutrálních Švýcar, kde setrval do roku 1919. Po pobytu v Curychu, kde v ruské kolonii, vedené aristokraty, potkal i Mikuláše Lenina, usídlil se v Ženevě a stal se členem "České Besedy" a místního Sokola. Patřil do organizačního výboru, který připravil vystoupení prof. Tomáše Masaryka k 6. červenci 1915 v Reformáckém sále Ženevy (obdobné vystoupení bylo i v Curychu), kde byl veřejně vyhlášen odboj proti habsburské monarchii. Bratr Kučera vykonával zprvu politickou práci v součinnosti s redaktorem Lvem Sychravou, později se stal střelcem 21. pluku čs. legií ve Francii v hodnosti desátníka. Po úspěšné profesní činnosti v Nice i v jiných společenských centrech a uznání v uměleckých kruzích jako lyrického tenoristy (spřátelil se i s Vášou Přithodou, novodobým Paganinim, jak jej nazval A. Toscanini) vrátil se do Čech. Se zbraní v ruce bránil Slovensko proti maďarskému vpádu a po svatbě s učitelkou Annou roz. Serbusovou usídlili se novomanželé v Bratislavě. Jaroslavovi v doplnění vzdělání pomáhal někdejší kovářský katecheta a plzeňský farář František Valeš. Příbuzným novomanželům se stal staroměstský farář Janeš, který Jaroslava přivedl do okruhu Karla Farského: stal se přímým účastníkem bohoslužby 11. ledna 1920, kde byla vyhlášena Církev československá. Činnost naší církve v Bratislavě, vedená generálním vikářem Biringerem a dalším, podporovala Anna prostřednictvím svého vlivu v předsednictvu Čs. strany národně socialistické, tak jako po válce podporovala církev ve funkci I. náměstkyně kulturního referenta Ústředního národního výboru hl. města Prahy. Oba manželé se za války v Praze, kam byla rodina luďáckým režimem vysídlena, účastnili odboje jako členové petičního výboru Věrní zůstaneme. Anna patřila mezi nejlépejší spolupracovnice poslankyně Fráni Zemínové a na jejím pohřbu v r. 1949 došlo k založení odbojové skupiny dr. Milady Horákové, jak je patrné ze zveřejněných výslechů. Po perzekuci - vynuceném penzionování - ze strany představitelů komunistického režimu se Jaroslav dožil krátkého záblesku svobody v r. 1968, kdy byli legionáři v historických uniformách přijati prezidentem generálem Ludvíkem Svobodou. Tehdy se věrní členové naší církve znovu semkli a pod vedením vinohradského br. Nedělky vybírali peníze na revitalizaci naší církve. K vzepětí církevní činnosti skutečně došlo a vyvrcholilo na VI. sněmu v r. 1971. Jaroslav zemřel po krátké nemoci na jaře před třiceti lety. Měl dva syny a oba studovali Husovu bohosloveckou fakultu a stali se jejími učiteli. Obyčejný život Jaroslava Kučery sloužil neobyčejným cílům náboženským i humanitním; byl typickým pro generaci zakladatelů naší církve a našeho státu.

Sluší připomenout Masarykova slova, že státy – a i jiná společenství – se udržují ideály, z nichž vznikly. Pro zakladatele to byly ideály rovnosti, svobody a bratrství v ohledu politickém, společenském i náboženském.

(ZA)

KDO NEPŘIŠEL, ZAVÁHAL...

Poutavé plakáty a pozvánky přilákaly posluchače všech věkových kategorií na koncert učitelů CH ZUŠ Harmonie, který se konal v úterý 28. března od 18 hodin v kostele sv. Vojtěcha. Tímto koncertem byl odstartován I. ročník koncertů ke Dni učitelů. Program byl velice pestrý a každý si v něm mohl najít svůj žánr. Hned v úvodu posluchače navnadil Marek Šmaus Quartet - ve složení Marek Šmaus (kytara), Bharata Rajnošek (dechové nástroje), Tomáš Uhlík (baskytara), Miroslav Turek (bicí nástroje) - který zahrál skladby od Henryho Mancini a Antonia C. Jobima a ukázal, že se na koncertě opravdu nudit nebudeme.

Diplomovaný koncertní klarinetista Otakar Hájek pro okouzlení publika vsadil na českou tvorbu, vybroušeným způsobem zahrál Sonatinu pro klarinet a klavír od Bohuslava Martinů, klavírního doprovodu se s nadšením ujala Jana Grygarová.

Suverénním nástupem a s úsměvem na rtech se představil hrou na akordeon zástupce ředitele Vladimír Jopek se skladbou La gracieuse Parisienne od Herwiga Psychára, při které všem ukázal své vycvičené prsty.

Velký potlesk sklídila všestranná zpěvačka Dita Hořínková, v jejímž repertoáru jsou operní árie, hudba populární, muzikálová, ale i cikánské písně. Při svém vystoupení zazpívala profesionálním způsobem píseň Memory z muzikálu Cats od A. L. Webbera, v němž je obsazena.

Usměvavá a temperamentní houslistka Dagmar Grobárová při výběru skladby zabrousila do ranného ro-

mantismu a zvolila Včelku od Franze Schuberta, za klavír se posadil a doprovodil ji její osobní klavírista Martin Grobár.

Velice citově zapůsobil výkon violoncellisty Romana Haase, který nás se skladbou od G. F. Händela přenesl do období baroka a mnohým vechnal až slzy do očí, na klavír ho doprovázela tajemná Valentina Šuklinová.

Poté se za klavír posadila půvabná Jana Grygarová, která své umění předvedla na Sonátě D dur od Ludvíka van Beethovena a sklídila za svůj výkon veliký potlesk.

Všestranně zaměřený Vladimír Jopek nacvičil s Valentinou Šuklinovou melodram od Jaroslava Jeremiáše, při kterém mnohým běhal mráz po zádech a tuhla v žilách krev.

Naštěstí následující účinkující Jakub Nygrýn krev v žilách opět rozproudil, zvláště mladým, když předvedl nekončící Klavíristicko-bicistickou fantazii, za kterou sklídil bouřlivý potlesk.

K vedení školy neodmyslitelně patří ředitel Marek Vávra, který průběžně vyplňoval mezery při vyladování techniky a svým mluveným projevem rozesmával již tak spokojené posluchače. Jako ředitel nezapomněl připomenout, že škola byla založena v roce 2001 a od té doby se rozrostla do nynější podoby.

A jelikož je jeho jméno spojeno se skupinou Happy Day Quintet, nemohla tato skupina chybět. Jejímí členy jsou Dita Hořínková, Lenka Vávrová, Diana Jechová Hořínková, Filip Sychra a samozřejmě Marek Vávra. Z jejich úst zazněly tři písně - lidová

píseň Čerešničky, při které si na své přišli i slovenští posluchači, píseň Tears in Heaven od Erica Claptona a africký spirituál Syiahamba. Velké poděkování také sklídil Martin Grobár, který jim některé písně upravoval. Kdo by se chtěl o této skupině dozvědět více, informace nalezne na www.hdquintet.cz.

Pedagogové CH ZUŠ Harmonie si připravili originální závěr, když všichni předstoupili před posluchače se svými nástroji a z tvorby Jakuba Nygrýna zahráli a zazpívali píseň Odhalím duši zamlkou... Tato píseň byla věnována přítomné Jaromíře Škampové, která po delší nemoci přišla opět mezi "své hudebníky".

My, posluchači, jsme zamlkle naslouchali posledním tónům písně, která vyvrátila přísloví: „Kdo umí, ten umí a kdo neumí, ten učí.“ My, žáci, jsme rádi, že jsme slyšeli i viděli naše milé učitele a učitelky v akci a že nás motivovali k dalšímu cvičení a zlepšování se. Již nyní se všichni těšíme na další příjemný, obohacující koncert učitelů s heslem "Kdo umí, ten učí".

Závěrečné poděkování patří všem učitelům, ale především řediteli CH ZUŠ Harmonie Markovi Vávrovi, který svojí pracovitostí, trpělivostí, talentem a hlavně vstřícným přístupem vytváří výborné pracovní i studijní prostředí jak pro mladé a nadějně učitele, tak i pro mladé, talentované a pilné žáky. Kdo chce vědět více informací o výuce, učitelích, škole, necht' sedne k internetu a vyhledá www.zusharmonie.cz.

Hana Rohlíčková

ZPRÁVY

Pozvánka na výstavu

Od poloviny dubna probíhá v Husově sboru v Nové Pace výstava poštovních známek ze sbírky pana Zdeňka Věchta. K vidění jsou známky ze všech koutů světa, tematicky zaměřené na oblast křesťanství a světového umění. Výstava bude probíhat do začátku letních prázdnin, otevřeno je každý všední den od 8.00 do 12.00 hodin, odpoledne po domluvě na tel.: 493 722 801. Srdečně zveme!

(rst)

Životní jubileum

Počátkem dubna oslavila své 85. narozeniny sestra Emilie Konopová, předsedkyně rady starších v Českých Budějovicích - Suchém Vrnbém. S vděčností děkujeme Bohu za obětavé dílo lásky, které už po mnoho desetiletí pro nás všechny koná. Svou vitalitou, energií a smyslem pro humor je příkladem i těm později narozeným, a to nejen ve své rodině ale i v rodině církve. Kéž naši sestru i nadále provází na každém jejím kroku Boží požehnaní!

Miroslava Semilská

Doteky v Liberci

Přijměte prosím naše srdečné pozvání na faru, nám. Českých bratří 2, Liberec, kde se 28. dubna koná 56. večer z cyklu "Doteky – plochy poznání".

* 16.30 h – vernisáž výstavy tapiserií Dany Rezkové "KRÁSA K ZAMYŠLENÍ" - provází básník a publicista František Novotný, dramaturgii a realizaci výstavy zajišťuje ARTEFAKTUM CZ.

* 18.00 h - talk show "ŠLO DĚVČÁTKO" - hostem autora cyklu Stanislava Kubína bude písničkářka Eva HENYCHOVÁ, moderuje Vojta Tomášek, scénář, režie Stanislav Kubín.

Výtěžek dobrovolného vstupného je určen na humanitární účely.

Projekt "Doteky" je realizován

Prosba

Ujal jsem se práce předsedy legislativně právního výboru sněmu, převzal jsem torzo spisového materiálu a rozhodl jsem se vyzvat všechny členy církve k podnětům, kterými bychom se měli zabýrat. Co to znamená? Máme některé otázky či návrhy, ke kterým jsme se jednoduše po léta nevyjadřovali, a tak vznikl dojem, že vlastně nikdo nemá pořádně vliv na vytváření nových forem liturgického života, nových forem projevů či stanovisek. Žádám vás proto, abyste zaslali podněty, kterými by se měl legislativně právní výbor zabýrat. Mohou to být podněty z celého spektra vašeho myšlení. Kupř.: Potřebujeme liturgické barvy? Potřebujeme některé nové liturgické pomůcky? Potřebujeme některá nová zásadní stanoviska pro pastorační činnost kněží? Potřebujeme metodiku některých postojů, které jsou složité a nevíme si s nimi rady? Potřebujeme oficiální stanovisko církve k homosexualitě, k rozvodům a jiné s přímým promítnutím do církevních řádů? Potřebujeme vymezení našich práv a povinností? Takto bych mohl psát desítky podnětů, které mne napadnou. Já však očekávám, že tyto podněty přijdou právě od vás, abychom je mohli roztrždit, vyhodnotit a na problémech začít pracovat. Udělejte si tu práci, napište! Skepse není na místě, společná práce je nutná. Podněty pošlete na adresu ústřední rady s poznámkou, že jsou adresovány legislativně právnímu výboru.

Jan Hradil

s grantovou podporou Ministerstva kultury ČR, mediálním partnerem projektu je Český rozhlas 2 - Praha.

(sk)

Letní dětský tábor

Jednota pro děti a mládež opět pořádá letní tábor pro děti v Borovnici u Vlašimi. Termín: 6. - 26. 8. 2006 (tři týdny). Bližší informace a přihlášky: Ferdinand Krajčířík (732 145 070), Jana Krajčíříková (732 480 726; jana.krajcirikova@csh.cz). Rodiče, kteří nám pošlou potvrzení, že alespoň jeden z nich je členem některé náboženské obce naší církve, dostanou díky NO Praha 1 - Staré Město slevu.

Jana Krajčíříková

Kdo pomůže?

Svobodná matka s tříletou holčičkou, učitelka CH ZUŠ Harmonie, hledá podnájem nebo ubytování v Praze na dobu maximálně jednoho roku. Kontakt: tel. 724 570 883.

(red)

Za br. farářem Smutným

Snad se mezi našimi čtenáři ještě najdou ti, kdo si vzpomenu na závěr Raisova románu Západ. Staročeský farář Kalous se má vystěhovat ze studnecké fary, kde celý život působil. Když ho z fary téměř vynášejí, klesne mu hlava, donesou ho zpátky, on ještě otevře oči, a když zjistí, že je "doma", klidně umírá.

Takový osud nebyl bohužel dopřán studnickému faráři Miroslavu Smutnému. Na studnickou faru přišel po působení v Liberci, Hradci Králové a na Novém Hradci na podzim roku 1959. V objektu tehdy bydlela i vdova po někdejší faráři paní Fišerová. V klidu a míru tam vedle Smutných dožila. Stárnoucí bratr farář Smutný musel po 45 letech obětavé práce ze studnické fary odejít. Zbaven soukromí i mnoha milých věcí dožíval pak v nepříteli dobrém psychologickém stavu v domově důchodců. Ke "svým nástupcům" na fare se totiž už nevešel nebo spíš se jim tam nehodil. Jejich "křesťanství" se vyčerpávalo slovy,

„křesťanské činy už jim nezbyvalo. Připravili mu vpravdě smutný poslední rok života. Když se teatrálně rozešli s církví, i oni faru opustili.“

„Strom poznáme po ovoci, člověka po skutcích.“ Za bratra Miroslava jeho skutky mluvily. Neocenitelná byla jeho práce s mládeží v prvních letech poválečných, vedení mládežnických táborů i další duchovní péče. Byl obětavým duchovním a bratrem, byl i dobrým otcem rodiny, dobrým přítelem mnoha lidem. Znal jsem se s ním od roku 1949 a zůstal s ním v celoživotním kontaktu a přátelství. Nežijšně ve svém okolí pomáhal, leckomu zejména se studiem, jako jazykově nadaný (byl v širokém okolí znám dokonale znalostí němčiny a italštiny) byl využíván a někdy možná i zneužíván.

Farář naší církve Miroslav Smutný zemřel ve svých 84 letech v pondělí 27. března. V pondělí 3. dubna odpoledne jsme se s ním rozloučili v československém sboru Páně. Na Miroslava Smutného budou mnozí, nejen členové církve ještě dlouho v dobrém vzpomínat.

Aleš Fettes

Nové zprávy z Nového Boru

Naše náboženská obec v Novém Boru se 25. března sešla k 1. sborovému dnu na kozí farmě v Janově u Nového Boru. Tato farma pro nás otevřela svůj dům, abychom se zde mohli setkat i se členy jiných organizací a otevřeně diskutovat na dané téma, které bylo toho dne: "Mistr Jan Hus a husitství".

Při příchodu na farmu jsme byli překvapeni transparentem nade dveřmi: "Vítejte, milí poutníci z ČČSH, Regmaligy a Sloupské sokolky". Nám bylo hned jasné, že se jedná o větší akci. Pršelo, bylo nevlídné a tak jsme spěchali dovnitř, kde ve velké místnosti s cihlovým krbem hořel oheň a bylo teploučko. Prostor v blízkosti velké místnosti byl proměněn v dětský koutek se spoustou hraček, velkou klouzačkou a videem. Za to děkujeme sponzorské firmě Legáček Praha. Děti od 3 do 8 let si zde hrály a vesele se smály. Největší radost však měly, když byla do koutku vpuštěna dvě dováděla. My dospělí jsme zatím vyslechli referát o Mistru Janu Husovi a husitství a velice otevřeně jsme si na toto téma podiskutovali.

Po společném obědě, kávě a zákuscích, které připravili obětavé sestry a bratr, jsme se vydali na výlet do okolí a po návratu jsme si prohlédli kozí farmu. Pocity přítomných byly nadšené a plně vděčnosti. Prožívali jsme hmatatelné zkušenosti, která je popsána ve Sk 1,46b: „Po domech lámali chléb, dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem.“

Tyto sborové dny chceme pořádat každou čtvrtou sobotu v měsíci a dveře farmy jsou otevřeny pro všechny věřící i hledající. Pokud by kdokoliv měl zájem o účast na těchto sborových dnech, je vítán, je ale potřeba se předem telefonicky domluvit na tel. 603 515 213 – s. E. Raymanová.

Karla Jímová – předs. rady starších
Eliška Raymanová – duchovní při královéhradecké diecézi

KALENDARIUM – DUBEN

24. 4. 1636 - Jan Jiří převzal ve Zhořelci obě Lužice pod svou správu. Tímto aktem byla Lužice definitivně oddělena od České koruny.

24. 4. 1811 - Byla zahájena výuka na konzervatoři v Praze, nejstarším hudebním ústavu ve střední Evropě. Prvním ředitelem se stal F. D. Weber.

24. 4. 1936 - Zemřel v Benešově Emil Artur Longen - vlastním jménem Emil Artur Pittermann (* 29. 7. 1885 v Pardubicích) - dramatik, režisér, herec, spisovatel a malíř - psal především hry pro Vlastu Buriana.

25. 4. 1606 - Ve Vídni se konala tajná schůzka všech mužských členů rodiny Habsburků (bez císaře Rudolfa), která vzhledem k zdravotním potížím Rudolfa uznala Matyáše za jeho nástupce.

25. 4. 1626 - Valdštejnovo vojsko porazilo Mansfeldovu armádu v bitvě u Dessau na Labi severně od Lipska.

26. 4. 1841 - Narodil se v Praze Julius Zeyer (+ 29. 1. 1901 tamtéž) - básník, prozaik a dramatik, představitel lumírovců.

26. 4. 1846 - Narodil se v Plasech Antonín Wiehl (+ 4. 11. 1910 v Praze) - architekt, čelný představitel české novorenesance, první předseda Spolku inženýrů a architektů.

26. 4. 1926 - Narodil se v Šalce na Slovensku Oldřich František Korte - skladatel, klavírista, kritik, publicista a fotograf, jehož životní a umělecká dráha byla nejdříve poznamenána tvrdými zásahy zvenčí. Značného ohlasu se dostalo jeho knize úvah, reportáží a esejí o slavných hudebnících Chodící legendy.

26. 4. 1986 - V jaderné elektrárně v Černobyli na Ukrajině došlo k havárii, jejíž důsledky pocítily i okolní země včetně Československa.

27. 4. 1891 - Narodil se v Ranné u Hlinska Otakar Klapka (+ 4. 10. 1941 v Praze-Ruzyni) - právník, politik, pražský primátor a účastník protinacistického odboje. Od roku 1923 zároveň působil jako člen Mezinárodního výboru pro správní právo. Byl popraven v rámci Heydrichova prvního stanného práva.

27. 4. 1916 - Narodil se v Praze Jan Rychlík (+ 20. 1. 1964 tamtéž) - hudební skladatel, klavírista, trombonista a teoretik.

28. 4. 976 - Na jednání církevních hodnostářů v sídle mohušského arcibiskupa Willigise se objevuje vedle pražského biskupa Dětmara, biskupa špyřského a wormského, i biskup moravský. Jeho jméno neznáme, jde však o doklad vlastní moravské diecéze, nezávislé na české (pražské).

28. 4. 1881 - Zemřel v Banské Bystrici Ján Botto (* 27. 1. 1829 ve Vyšném Skálniku) - slovenský národní buditel a básník.

28. 4. 1911 - Narodila se ve Vysokém Mýtě Marie Tauberová (+16. 1. 2003) - slavná pěvkyně - sopranistka.

29. 4. 1886 - Narodil se ve Vlašimi Kamil Roškot (+ 12. 7. 1945 v Paříži) - architekt a urbanista, mj. autor Československého pavilónu na výstavě v Miláně (1926 až 1927), v Chicagu (1933) i v New Yorku (1939). Pochází od něj i úprava hrobky českých králů v katedrále sv. Víta (1934-35).

29. 4. 1981 - Zemřel v Praze Miroslav Disman (* 27. 4. 1904 v Bělé pod Bezdězem) - divadelní a rozhlasový režisér, dramaturg, dramatik a pedagog.

30. 4. 1931 - Zemřel v Praze Osvald Polívka (* 24. 5. 1859 v Ennsu u Lince) - architekt, autor řady secesních budov v Praze.

30. 4. 1936 - Národní shromáždění schválilo zákon na obranu státu. 27. května pak byl odsouhlasen zákon o půjčce na obranu státu.

30. 4. 1981 - Zemřel v Praze Jan Filip (* 25. 12. 1900 v Chocnějovicích u Mnichova Hradiště) - archeolog a historik.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ

V	L	O	Ž	I	T	S	R	E	Č	E	V
Y	P	O	T	S	L	T	Ě	D	I	V	M
Ú	J	S	A	O	S	O	M	Y	D	I	D
Í	N	E	V	A	L	S	O	H	A	L	B
D	P	A	O	A	Á	CH	T	I	Ř	Ě	V
C	I	N	B	M	T	Ě	Í	Y	Ú	D	J
T	E	Ž	Y	O	L	Ý	N	Ř	P	I	O
H	S	T	CH	O	K	Á	D	Á	H	V	K
Ú	J	R	O	B	R	Ú	N	U	H	E	O
B	O	D	P	U	S	T	I	T	CH	N	P

blahoslavení, bok, Bůh, Didymos, hřích, neviděli, odpustit, Otec, Pán, pochybovat, pokoj, prst, rány, slova, stopy, svatý Duch, tělo, večer, věřit, vidět, vložit, Žid

(Řešení z minulého čísla: Odvalený kámen)

Jana Krajčíříková